

Література:

1. Porter M. E. On competition and strategy / M. E. Porter // A Harvard Business Review Paperback. – 1991.
2. Гайдук Л.А. Інновації як фактор забезпечення конкурентоспроможності підприємств / Л.А. Гайдук // Фінансова політика та економічне регулювання. – 2014. – № 1 (66). – С. 22-28.

ХАРАКТЕРНІ РИСИ ВЕНЧУРНОГО БІЗНЕСУ

Плахтій А.О., Коваленко Г.С.

*Науковий керівник: Попадинець О.В., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

У ринковій економіці наявні різноманітні організаційні форми підприємств, направлені на вирішення науково-технічних проблем і завдань з чітко позначеним кінцевим результатом. Ознайомлення з різними формами організації підприємств надає значущу практичну зацікавленість, адже венчурний бізнес – це частина виробничого, інвестиційного менеджменту, стратегічного управління організацією. Однією з таких форм є венчурні фірми. Це невеликі, але гнучкі і ефективні підприємства, створені для перевірки, доопрацювання і доведення до комерційної кондиції і промислової реалізації «ризикованих технологій» – ідей, винаходів, корисних моделей та інших нововведень, створення яких пов'язане з певним ризиком. Венчурні підприємства найбільш поширені в наукомістких галузях економіки, спеціалізацією яких є проведення наукових досліджень та інженерних розробок. Прагнення до прибутку, тиск ринку і конкуренції, конкретне завдання, жорсткі терміни змушують розробників діяти результативно і швидко, інтенсифікують дослідницький процес [1]. Навіть великі корпорації, маючи дороге устаткування і стійкі позиції на ринку, не дуже охоче йдуть на технологічну перебудову виробництва і різного роду експерименти. Значно вигідніше для них фінансувати дрібні впроваджувальні фірми і в разі їх успіху рухатися в цьому ж напрямку [2].

Особливе значення венчурного бізнесу полягає в тому, що він: призводить до створення нових життєздатних господарських одиниць; збільшує зайнятість висококваліфікованих фахівців; сприяє технічному переозброєнню традиційних галузей економіки; спонукає великі корпорації до вдосконалення принципів управління та організаційних структур; показує, що орієнтація на довгострокові цілі вимагає створення спеціальної кредитно-фінансової системи у вигляді венчурного капіталу [1].

Практично всі венчурні фірми створюються на договірній основі на кошти, отримані шляхом тимчасового об'єднання капіталів, як правило, декількох юридичних або фізичних осіб, або на кредити чи вкладення великих компаній і банків. Кошти які вкладаються у венчурний бізнес – завжди без будь-якого матеріального забезпечення і без гарантій – на свій власний страх і

ризик власників капіталу. У разі невдачі інвестори мають значні втрати. Таке вкладення коштів, пояснюється тим, що інвестори вірять в успіх венчурної діяльності, не маючи умов, часу, спеціалістів для власних досліджень і комерційної реалізації перспективних технологій, т.ч. вони розраховують використовувати цю розробку для модернізації випуску продукції з найменшим ризиком і мінімальними витратами часу і коштів. При отриманні позитивних результатів діяльності венчурної фірми, інвестори отримають величезний прибуток і багаторазово окуплять свої вкладення.

Сучасні венчурні підприємства характеризуються надзвичайно високою і цілеспрямованою активністю, яка пояснюється прямою особистою зацікавленістю працівників фірми і партнерів з венчурного бізнесу в успішній комерційній реалізації розроблених ідей, технологій, винаходів з мінімальними витратами. Характерні приклади – створені невеликими венчурними підприємствами розробки в галузі металургії (наприклад, безперервне лиття та променева плавка) і в автомобілебудуванні (утеплювати кермо, автоматична коробка передач, безшумний задній міст), не визнані фірмами-гігантами.

Життєвий цикл інвестицій у венчурному бізнесі зазвичай не перевищує 5-7 років. Протягом цього часу компанія повинна домогтися таких економічних результатів, які дозволили б венчурним інвесторам повністю повернути кошти і вийти з бізнесу з прибутком [1]. Венчурна фірма створюється під вирішення конкретної проблеми, і після цього вона або розформовується і припиняє свою діяльність, або поглинається великою фірмою, або самостійно виходить на ринок і шляхом продажу комерційної розробки зміцнює своє фінансове становище, створює власне виробництво на базі нововведень. Інколи колишнє венчурне підприємство організовує виробництво невеликих партій виробів, вигідно реалізує їх, виконує свої зобов'язання перед інвесторами і шляхом продажу ліцензій виручає необхідні кошти для початку власного виробництва.

Венчурні інвестори за допомогою експертів попередньо детально аналізують як інвестиційний проект, так і діяльність компанії, її фінансовий стан, кредитну історію, якість менеджменту, специфіку інтелектуальної власності. Особлива увага приділяється оцінці ступеня інноваційності проекту, від якої багато в чому залежить потенціал підвищення вартості компанії [1].

Отже, венчурне інвестування є специфічним різновидом фінансових вкладень у високотехнологічне виробництво, перспектива отримання значних прибутків у якому межує з високим ступенем ризикованості. Повністю уникнути загроз втрати вкладеного капіталу у венчурному фінансуванні практично неможливо, оскільки інновація та ризик виступають двома взаємозалежними категоріями: дуже важко передбачити, яке саме нововведення буде мати успіх на ринку, а яке не буде користатися попитом.

Література:

1. Пилипенко Б.Г. Венчурний капітал як джерело фінансування інноваційних процесів / Б.Г. Пилипенко. – К. – 2015. – С. 54-58.

2. Чернадчук В.Д. Історія виникнення та розвитку венчурного фінансування. Український часопис міжнародного права. – 2000.

3. Денисенко О. П. Державна політика розвитку венчурного інвестування: зарубіжний досвід / О.П. Денисенко // Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія «Управління». – К., 2011. – № 2.

ФУНДАМЕНТАЛЬНЕ І ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯК ІННОВАЦІЙНЕ-ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Решетняк Д.О.

*Науковий керівник: Бабайлов В.К., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

При вступі людства в нову епоху – епоху дослідного суспільства особливо важливою стає проблема встановлення ролі і зв'язку різних типів дослідження і особливо двох найважливіших: фундаментального і експериментального. Тому проблема уточнення характеру їх зв'язків стає актуальною.

Метою даної доповіді є встановлення характеру найважливіших зв'язків фундаментального і експериментального дослідження.

Для досягнення мети були поставлені і вирішені завдання: характеристика найважливіших аспектів фундаментального дослідження; інтерпретація найважливіших аспектів експериментального дослідження; визначення їх основних зв'язків.

Фундаментальне дослідження найбільш складне і важливе. Його метою є створення фундаменту, основ, результатів для майбутнього експериментального дослідження. Воно містить кілька рівнів, результатами кожного з яких є фундаментальні методик: ідея, гіпотеза, концепція, теорія, основний теорія, наука [1].

Будь-який з рівнів фундаментального дослідження реалізується в три етапи: визначення його об'єкта; визначення предмета (проблемної частини об'єкта), рішення проблеми. Особливістю фундаментального дослідження є строга впорядкованість застосовуваних методик, їх строго встановлений склад і послідовність застосування. У 2012-17 роках на кафедрі економіки ХНАДУ була сформована стандартна модель фундаментального дослідження у вигляді таблиці. Вона досить докладно викладена в сучасних публікаціях [2-3].

Найважливішими результатами фундаментального дослідження для подальшого використання в експериментальному дослідженні є: ідея, теорія (її закони), наука (її парадигма). І особливо – парадигма. Саме народження парадигми є завершальним етапом формування науки. Парадигма є концентрованим виразом епохи, критерієм визначення її характеру, її головного змісту. Парадигма найважливіше поняття не тільки фундаментального дослідження, а й практики менеджменту підприємства. Як глобальна стратегія поведінки всього людства вона входить в стратегічне планування всієї